

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

- a) přehled činnosti v oblasti kultury a umění za příslušný kalendářní rok,
- b) přehled finančního majetku získaného v příslušném kalendářním roce
 - z dotací a grantů z veřejných finančních prostředků
 - z darů a jiných příspěvků
 - z vlastní činnosti v oblasti kultury a umění
 - z podnikání mimo oblast kultury a umění (popř. z vedlejší či doplňkové činnosti)
- c) položkový přehled příjmů a výdajů v příslušném kalendářním roce

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

PŘEHLED ČINNOSTI V OBLASTI KULTURY ZA ROK 2017 – zhodnocení realizovaných projektů

V roce 2017 soubor DOT504 navázal na silnou tvůrčí spolupráci s choreografickým tandemem Anton Lachký a Eleanore Valère (Anton Lachky Company, SK/BE) s představením Family Journey (premiéra 3. listopad 2017). Vedle vzniku tohoto nového představení se soubor nadále věnoval zejména úspěšným reprízám představení **Collective Loss of Memory a You are not who shall live long**. Podařilo se prezentovat naši tvorbu v Čechách i v zahraničí.

DOT504 se v období roku 2017 podařilo oslovit dva choreografy, díky nimž vznikly dva nové projekty. První vznikl v červnu, v čele s choreografkou Janou Burkiewiczovou jsme uvedli dětské taneční představení **Najděte ostatní!** v prostoru La fabriky. Celkově mělo představení úspěch a očekáváme potvrzení představení v regionech ČR. Další projekt vznikl za spolupráce Antona Lachkého a Eleonore Valère Lachky. Tito význační choreografové stvořili taneční inscenaci **Family Journey**. Více informací o jednotlivých inscenacích viz. níže v textu.

Během roku 2017 se také díky spolupráci se zahraničními tanečníky věnoval **DOT504** edukativní činnosti formou pořádaných workshopů, vesměs konaných ve spolupráci se studiem Dance Perfect. Workshopy dokonce proběhly i na zahraničním výjezdu v Jeruzalémě.

Činnost **DOT504** tak v roce 2017 pokračovala úspěšně. Vzhledem k získanému ocenění na České Taneční Platformě v roce 2015 dodnes těžíme z přidané hodnoty tohoto ocenění. Stejně jako se nám podařilo v minulých letech zorganizovat významná vystoupení na prestižních zahraničních festivalech, zde jsme získali další kontakty, díky kterým jsme mohli pokračovat v úspěšných turné – na festivalech v Edinburghu, Palermu, Bologni, Jeruzalémě, Lipsku, Sarajevu a Polsku. V jednání jsou i další vystoupení v Portugalsku, Sarajevu, Maďarsku, Holandsku na Sicílii apod. .

Nové projekty DOT504 v roce 2017

Family Journey a Najděte ostatní!

Family Journey

Premiéra: listopad 2017, Divadlo PONEC

V tomto projektu byli tanečníci postaveni před výzvu dosáhnout svých limitů. Objevili tak svoji tělesnost, která je dovedla k unikátnímu a specifickému pohybovému slovníku. Tento slovník pak vytvořil krajinu karikatur jednotlivých osobností, které jsou zároveň součástí neobvyklé, nepředvídatelné a milující rodiny, ve které má každá z těchto osobností své jedinečné místo a postavení. Jsme součástí jedné rodinné události, ve které se rozkrývají speciální příběhy a obsese každého z nich. Ty vystupují na povrch v podobě zázračného pohybového dobrodružství.

Řekli nám:

„Jste rodina. Držte při sobě a budete ta nejšťastnější rodina. Nejšťastnější na celém světě.“

Koncept, choreografie: Anton Lachky, Eleonore Valère Lachky

Účinkují: DOT504 – Hyaejin Lee (KR), Pavel Mašek (CZ), Robert Anderson (UK) & Ioulia Zacharaki (GR) jako host

Hudba: hudební koláž

Grafika scény: Jiří Votruba

Animace: František Pecháček

Koncept kostýmů: Anton Lachky

Kostýmy: Agáta Seeháková

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Světelný design: Jan Tomšů

Zvuk: Matěj Urban / Tomáš Novotný

Umělecký ředitel DOT504: Lenka Ottová

Manažer produkce: Terezie Dvořáková

Premiéra: 3. listopadu 2017, Ponec – divadlo pro tanec

Producent: DOT504 Dance Company © 2017

Koproducent: Tanec Praha / Ponec – divadlo pro tanec

Zvláštní poděkování: Klára Elšíková, Eleonore, Nina, Noem

Fotografie: Petr Otta © 2017

Grafické zpracování: Petr Otta © 2017

Pod záštitou Velvyslanectví Slovenské Republiky.

Projekt podpořili: Hlavní město Praha, Nadace Život umělce, Tanec Praha / Ponec – divadlo pro tanec, Studio Dance Perfect

Mediální partner: EXPRES FM

Najděte ostatní!

Premiéra: 1. června 2017, La fabrika

Jana Burkiewiczová pro DOT504 vytvořila nízkorozpočtové představení pro děti. Tato choreografka, v českém prostředí velmi známá a oblíbená, byla zvolena právě z důvodu tvorby představení sdělných pro široké publikum a jedinečných svou výpravnou, fantazijní a výtvarnou stránkou.

Imaginativní koláž tanečních obrazů a kreseb, ve kterých se linka mění v živý příběh. Představení plné malých zázraků pro děti i dospělé, protože zázraky potřebujeme každý den. Jedno, jsme-li děti toužící být velkými, či velcí toužící opět najít bezstarostnost svého dětství.

Velryby tak blízko, že se jich můžete dotknout.

Koncept, režie, choreografie: Jana Burkiewiczová [burki&com]

Dramaturgie, texty: Jiří Macek

Hudba: Sára Vondrášková [Never Sol]

Kresby: Maria Makeeva

Scénografie, kostýmy: Veronika Jiroušková

Scénografie, světelný design: Dáda Němeček

Účinkují: Maria Makeeva, Simona Machovičová, Pavel Mašek, Jindřich Panský, Jakub Sedláček

Premiéra: 1. června 2017, La Fabrika, Praha

Umělecký ředitel DOT504: Lenka Ottová

Produkce: Klára Elšíková

Producent: DOT504 Dance Company © 2017

Foto vizuálu projektu: Bára Prášilová © 2017

Grafický design vizuálu: Martina Černá / imagery © 2017

Fotografie: Petr Otta © 2017

PŘEHLED UVÁDĚNÉHO REPERTOÁRU DOT504 V ROCE 2017

You are not the one who shall live long

Chtějí po vás vysvětlení.

Chtějí znát smysl, záměr, pojetí.

Ale není tu nic.

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Vše vychází z ničeho
a není co vysvětlovat.

Vyjma toho, že
co děláme,
co existuje,
kým jsme,
se stále mění.

To, co děláme, to nejsme my.
Přichází to k nám
odněkud a odnikud.
Nikdo neví, co to je.

Co to je?

Jozef Fruček, Linda Kapetanea

Koncept & choreografie: Jozef Fruček & Linda Kapetanea (RootLessRoot Company)

Účinkují: DOT504 Dance Company – Nathan Jardin (BE), Hyaeejin Lee (KR), Pavel Mašek (CZ), Knut Vikstrøm Precht (SE)

Světelný design: Periklis Mathiellis

Hudba a zvukový design: mastroKристо

Kostýmní koncept: Linda Kapetanea

Design a realizace kostýmů: Kristina Nováková Záveská

Premiéra: 23. listopadu 2016, Jatka78, Praha

Umělecký ředitel DOT504: Mgr. Lenka Ottová

Vedoucí produkce: Klára Elšíková

Producent: © DOT504 Dance Company 2016

Koproducent: Jatka78

Fotografie: Petr Otta © 2016

Visuál projektu: Mike Rafail © 2016

Délka představení: 60 min.

Upozornění: Představení je určeno návštěvníkům od 15 let.

Collective Loss of Memory

„S pěticí výjimečných tanečníků se ponoříme do nesmírně silného sociálního jevu, kterým je jedno z nejzvláštějších potěšení lidstva - zabít a účastnit se násilí. Toto téma každodenní zkušenosti budeme zkoumat prostřednictvím dějin umění, zejména prostřednictvím jeho výskytu ve výtvarném umění a kulturní kritice. Bude to studie provokace, která se netýká zjevného, ale zkoumá jemné aspekty vývoje lidského chování a také to, jakými evolučními tlaky lidstvo prošlo a prochází v současném bezprecedentním způsobu života, jenž je orientován pouze na uspokojování momentálních sobeckých potěšení.“

(Linda & Jozef)

Koncept a choreografie:

Jozef Fruček & Linda Kapetanea [RootLessRoot Company] SK/GR

Účinkují:

Nathan Jardin (B), Joona Kaakinen (FI/JP), Knut Vikstrøm Precht (SW), Dano Raček (SK), Tom Weksler (IL)

Hudba:

Vassilis Mantzoukis

Scéna:

Jozef Fruček

Světelný design:

David Prokopič

Kostýmy:

Lenka Kovaříková

Koncept kostýmů:

Linda Kapetanea

Umělecký ředitel DOT504:

Mgr. Lenka Ottová

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Producent: © DOT504 Dance Company 2014
Koprodukce: Tanec Praha
Produkce: Claudie Nasliová
Foto: Petr Otta
Umělecké vedení souboru: Lenka Ottová

Tento projekt získal ocenění **Inscenaci roku 2015** a **Cenu diváka DOT504** na České Taneční Platformě, pořádané **Tancem Praha**.

PŘEHLED PŘEDSTAVENÍ 2017

Collective Loss of Memory (CLOM): 60 minut, Najděte ostatní! (NO): 50 minut, You are not the one, who shall live long (YANTO): 60 minut, Family Journey (FJ) : 50 minut

CLOM	24. 1. divadlo Ponec
YANTO	9. 3. divadlo Jitka78
CLOM	10. 3. divadlo Ponec
CLOM	22. 4. Dance Transit festival, Dresden
YANTO	27. 5. divadlo Jitka78, Praha
NO	1. 6. divadlo La Fabrika, Praha // Premiéra
NO	14. 6. divadlo La Fabrika, Praha
YANTO	13. – 19. 8. Fringe festival, Edinburgh
NO	23. 9. kulturní prostor La Fabrika
NO	10. 10. kulturní prostor La Fabrika
CLOM	5. –7. 10. Palermo festival
FJ	3. 11. divadlo Ponec // Premiéra
YANTO	6. 11. Bologna – Gender Bender festival
NO	18. 11. kulturní prostor La Fabrika
CLOM	30. 11. divadlo Ponec
YANTO	1. 12. divadlo Ponec
FJ	2. 12. divadlo Ponec
CLOM	3. – 5. 12. Jerusalem – Machol Shalem Dance House- festival
NO	9. 12. kulturní prostor La fabrika

Workshopy DOT504 2017

9. 3. 2017 / workshop / Dance Perfect, Praha – Tom Weksler
27. 5. 2017 / workshop / Dance Perfect, Praha – Nathan Jardin
11. 6. 2017 / workshop / Dance Perfect, Praha – Jana Burkiewiczová
2. 11. 2017 / workshop / Dance Perfect, Praha – Daniel Raček
3. 12. 2017 / workshop / Dance Perfect, Praha – Robert Anderson

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

LEKCE PRO PROFESIONÁLNÍ TANEČNÍKY 2017

v roce 2017 soubor poskytl 75 veřejných lekcí pro profesionály ve studiu DANCE PERFECT. (Vždy každé pondělí a středu – mimo letní měsíce)

pondělí / 10:00-11:30 / balet / Zuzana Hrzalová

středa / 10:00-11:30 / balet / Jiří Horák

KRITIKY

Recenze k inscenaci Family Journey

Bláznivá rodina na výletě: tanec i legenda

LUCIE KOCOURKOVÁ

<https://operaplus.cz/blazniva-rodina-vylete-tanec-i-legenda/>

Ve smršti podzimních premiér se zaskvěl další kousek, Family Journey čili Rodinný výlet souboru DOT504, pro který jako choreograf tentokrát tvoří Anton Lachký. Hříčka, která si pohrává s hranicí reality a fantazie, zaujme výrazným pohybovým slovníkem a diváka i svérázným způsobem pobaví, ačkoli v ní těžko budeme hledat závažné téma. Je spojením slovní mystifikace a dynamického současného tance.

Jsou čtyři a jsou rodina. Ne pro příbuzenské vazby, ale proto, že jim to někdo řekl. Bájný muž s nadpřirozenými schopnostmi, který jim daroval trvalou radost ze života, a tím i nesmrtelnost. V expozici se každá z postav představí vlastním pohybovým a výrazovým slovníkem, afektovaná Hyaejin Lee s výrazem oscilujícím mezi sladkou dívkou a démonem, rozverná Ioulia Zacharaki, dynamický mužský element v podobě Brita Roberta Andersona a našeho poněkud rozváznějšího zástupce českého tance Pavla Maška, který čerpá ze své čtyřleté zkušenosti z působení v souboru Ultima vez Wima Vandekeybuse. Jako diváci jsme už přivykli, že se u většiny projektů obsazení proměňuje a hovořit o stálém složení souboru je tak velká nadsázka, že je lepší na ni rezignovat. Touto premiérou se však DOT504 trochu vrací k tomu, co bývalo jeho charakteristikou, k dynamické a fyzické taneční formě. Vidíme nové tváře, ale také známý přístup k pohybu, který máme se souborem již spojený.

Po zdařilém entrée, v němž se nesourodá čtveřice roztančí a doslova ovládne prostor, energickými skoky, rozmáchlými skoky, drobnější Brit také prvky break dance, nastupuje slovo tak náhle, že jeho použití ze začátku zamrzí. Už zase? Cožpak si tento dynamický tanec nevystačí sám? Pravda, příběh, kterým tvůrci podložili tyto rozkošaté pohybové výboje, je příliš složitý na vyjádření tancem a hlavní mluvčí, Robert Anderson, svou čistou oxfordskou dikcí potěší. Mezinárodní složení tanečníků z logiky věci určuje jako hlavní jazyk angličtinu. Ale přesto, přesto je to trend, který podporuje vnímání současného tance jako zábavy pro užší skupinu, takovéto představení je právě z tak banální příčiny, jako je použití slova, nepřístupné širšímu publiku z řad střední a starší generace, která ve velké většině jazyky neovládá a je takříkajíc vyřazena ze hry. A je to škoda. I když jsme světoví a mezinárodní a bůhvíjací, řadové publikum prostě nutně potřebujeme.

V naší inscenaci se tedy prolíná svět fantaskní legendy se životem čtyř bytostí, které jsou na světě proto, aby si jej užily – tancem na Johanna Sebastiana Bacha, jógovou meditací, pantomimickou hrou na zvířata a předměty nebo pitím zázračných afrodiziak. Každá jejich pohnutka a čin se mění v pohyb. Jejich těla jsou uvolněná a hned zase v napětí, izolují pohyby, jako kdyby se jejich končetiny a trupy chtěly rozskočit, nebo jsou zas jako loutky – i jedna z etud zdařile čerpá z tohoto věčného tématu, jež se nikdy neomrzí, když je provedeno chytře a pohybově přesně. Nebo Robert Anderson nechá ožít vlastním životem svůj ukazováček, který pak řídí ostatní pohyby jeho těla. A v divákovi zatím ještě hlodá otázka, odkud se vzala inspirace k příběhu, který existenci této bláznivé rodinky rámuje, kdo že je předobrazem mága, který jejich proměnu zapříčinil. Cagliostro, Althotas, Saint Germain? Nějaká literární nebo historická inspirace tu určitě musela být...

Očekávala jsem trochu smělejší práci se scénografií či projekcí. Na vizuální stránce inscenace spolupracoval známý výtvarník Jiří Votruba, ale nedostal mnoho prostoru kromě nenápadné projekce, na níž se zobrazují kontury panoramatu, jež má být Prahou. Většinu času je ale jeviště i plátno za ním bílé a vytváří zcela neosobní kulisu pro tančící čtveřici, dívky v ženských šatech a muže v modrých sametových sakách.

Pohybový a pantomimický rej má snad své poslání, protože Robert v posledních chvílích inscenace říká cosi ve smyslu, že jejich rodina je sice divná, ale je šťastná a spokojená, takže je to úplně v pořádku. Prostě jsou v pohodě, i když jsou nenormální. Stejně jako nám to předvádějí herci v poslední činoherní premiéře Národního divadla na Nové scéně. Nacházíme se v období, kdy tvůrci zkoumají jinakost, ale s velmi vlídným přístupem,

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

mírnou nadsázkou, jako kdyby nás ubezpečovali o naši vlastní přičetnosti. Žijeme v éře podivnosti a opulentní svobody. Hlavně si přeje, aby nám to vydrželo, a pokud potřebujeme ke štěstí extatický tanec, ať je nám dopřán a tolerován.

Ministerstvo máklých kroků

Autor: Nina Vangeli

<http://www.divadelni-noviny.cz/dot-504-praha-family-journey-recenze>

Přední pražská skupina současného tance DOT504 uvedla premiéru s účastí mezinárodní skupiny excelentních tanečnicků, vesměs formovaných současnou belgickou taneční školou, kterými byli Korejka Hyaejin Lee, Řekyně Ioulia Zacharaki, Angličan Robert Anderson a Pavel Mašek z Prahy. Choreografem je Slovák Anton Lachky, jenž prošel stejnou zkušeností.

Nová inscenace – a řekněme hned zkraje, že strhující – je výsledkem důsledné dramaturgie umělecké vedoucí DOT504 Lenky Ottové, která s úspěchem dlouhodobě oslovuje pro svůj label choreografy z okruhu belgické školy, přesněji z okruhu Wima Vandekeybuse (Jozef Fruček, Linda Kapetanea, Thomas Steyaert, a nyní tedy Anton Lachky).

Family Journey navazuje na Lachkého Side Effects – loňskou inscenaci uvedenou v Praze. Byly to taneční i textové výrony myslí šílené manipulativní matky a obrazy jejího hystericko-magického světa. Světa plného paranoických pravidel, schopných připravit o rozum všechny kolem. Tanec zde byl sérií tělesných metafor, které vyjadřovaly zničitelské důsledky paranoického tlaku na lidské duše.

Ani nová inscenace rozhodně není pro staromilce; těch by se mohla zmocnit srdeční slabost, když korejská tanečnice Hyaejin Lee oblečená v apartních nachových koktejlových šatičkách skočí in medias res na jeviště a začne sebou šíleně – jakkoli expertně – škubat, křepčit a svíjet se. I obličej jí tančí v nekontrolovaných grimasách – sestřička Jin. A stejně záchvatovitý bude i tanec ostatních zúčastněných. Celé představení je třeskutou taneční – a pozor, nikoli lacinou ani snadnou – groteskou, při které se publikum královsky baví.

Zdá se, že rodinné vztahy jsou Lachkému zdrojem nekonečné inspirace. V tomto případě jde o karikaturní obraz rodiny na cestě, v jejímž průběhu se vzájemné vztahy rozkrývají. Jsou to ve skutečnosti vztahy mezi klauny; neboť tančícími klauny jsou tu všichni, nejen sestřička Jin. Vidíme obraz rodinné či jakékoli jiné neformální skupiny, obraz její intimity až na spodní prádlo, obraz skupiny blízkých lidí, kteří znají své úlety, slabosti, půvaby a triky, které na sebe vzájemně zkoušejí. Možná je to obraz reálné vzájemné tolerance a lásky v jakékoli člověčí skupině.

Role jsou rozdány jednoduše, ale s odvěkou účinností potulných profíků – komediantů. Starší bratr (Robert Anderson) „dělá děsně chytrýho“, káže ostatním v rodině (vede průběžný mluvený monolog) – takový Harlekýn. Mladší bratr (Pavel Mašek) je submisivní bloud – takový Pulcinella. Sestřička (Hyaejin Lee) a sestřička (Ioulia Zacharaki) jsou typy Colombiny a Arlecchiny.

Těla Lachkého tanečnicků překypují, ba praskají napětím a toto napětí se vybíjí v absurdní grotesce. Tomuto tanečnímu humoru (a že je to jedna z nejnesnadnějších disciplín) se publikum chechtá hlasitě jako hospodským vtipům. Tanečníci se trumfují v šílených tanečních „kameňasech“. Lachky je – dalo by se říci – šéfem odboru Ministerstva máklých kroků Monty Pythonů.

Jeviště je zcela čisté; čirý prostor. Výtvarný prvek tu představují elegantní společenské kostýmy (vytvořil si je choreograf sám). Ale v mžiku oka se Bloud ocitne místo v sametovém saku skoro nahý. Tančící histrión se mění na klauna ve spodářech. Pánské spodky se, z důvodu, který by stál za zvláštní rozbor, staly koncem minulého století pevnou součástí jevištní garderoby současného tanečnicka. Ostatně klaunem ve spodářech byl i Edgar z Shakespearova Krále Leara!

DOT 504, Praha: Family Journey. Koncept, choreografie, koncept kostýmů Anton Lachky, Eleonore Valère Lachky, grafika scény Jiří Votruba, animace František Pecháček, kostýmy Agáta Seeháková, světelný design Jan Tomšů, zvuk Matěj Urban, Tomáš Novotný. Premiéra 3. listopadu 2017 v divadle Ponec.

Family Journey – Bizarní rodinka v dynamické pohybové smřšti

Autor: Daniela Machová

<http://www.tanecniaktuality.cz/family-journey-bizarni-rodinka-v-dynamicke-pohybove-smrsti/>

Family Journey s podtitulem O jedné rodinné noci v Praze je nová inscenace uměleckého souboru DOT504, pod níž se jako choreograf podepsal Anton Lachky. Přitom zdaleka není podstatné, že se jedná o rodinu, a už vůbec nehraje žádnou roli, že je to v Praze. Přesto v ní lze rozplétat několik s nadsázkou pojatých životních postojů dnešní doby, a to mezi řádky hereckých partů a dynamických tanečních pasáží na podkresu převážně klasické hudby.

Dvě ženy (Hyaejin Lee, Ioulia Zachari) a dva muži (Robert Anderson, Pavel Mašek) tvoří velmi netypickou rodinku. Jsou to sourozenci očividně jiných národností, kteří nemají ani matku, ani otce. Žijí pohromadě proto,

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

že jim bylo řečeno: „Držte při sobě a budete ta nejšťastnější rodina. Nejšťastnější na celém světě.“ Křečovitě tedy udržují zdání a víru ve své štěstí vzájemným škádlením a vtipy, které jsou ale místy svou krutostí na hraně zábavy (nečekané zatahání za vlasy). Jako kdyby pouze neustálý smích byl zárukou vnitřního štěstí. Jako kdyby se báli zastavit a zamyslet se nad tím, zda jsou vnitřně opravdu spokojeni. V jednu chvíli Hyaejin Lee předcvičuje jógu, protože „jóga přece dělá lidi šťastnými“, odpočítává nekonečnou výdrž v sedu na patách a plně se soustředí, zatímco ostatní sourozenci cvičení očividně flákají, ale pro zachování souladu rodiny si nedovolí nic namítnout.

V jiný moment kroutí svá těla do rozličných poloh a obličejuje do roztodivných grimas na pokyn vůdce Roberta Andersona, jenž má nad nimi moc. Dozvídáme se, že mu byly dány do vínku zvláštní schopnosti. Všichni plně věří v jeho kouzla, i on sám se jimi dokáže obalamutit. Nabízí se tudíž i asociace s různými náboženskými hnutími, když všichni sborově recitují poučku: „Když si něco opravdu přeješ, tak se to splní...“ Tu posiluje i zanícené, láskyplné a lehce naivní vyprávění legendy o muži, který změnil jejich životy a kterého už přes 246 let neviděli. Manipulace, zaslepenost, žádný vzdor.

Mluvené slovo hraje v inscenaci prim, je nositelem významu. Ve výsledku však zabírá až příliš velkou plochu. Z úst Roberta Andersona, jenž se slova ujímá nejčastěji, naštěstí zní zcela zřetelná a dobře artikulovaná angličtina, byť jazyk stále může být pro mnohého diváka bariérou. Kdykoli se však tanečníci dají do pohybu, je na co se dívat. Choreografický rukopis Antona Lachkeho je svébytný. Dominují mu rychlé prostorové přesuny, dynamické, energií prýšící pohyby, které se nečekaně zjemní, až téměř zastaví. Jdou v souladu s hudební předlohou. Zvláště v úryvku z poslední věty Haydnovy Symfonie č. 92, který zazní během večera dvakrát, tanečníci jako by závodili se smyčci, které se ozývají z reproduktorů. V jiných pasážích promlouvají i výrazem obličejů, který nabývá až surrealistických podob. Lachky respektuje jejich individualitu a rozvíjí jejich potenciál budováním odlišných charakterů. Hyaejin Lee je chvíli křehká, vystrašená, pološílená, naivní, dokáže v mžiku měnit výraz v obličejí. Ioulia Zachari rozvíjí své pohyby v ženšteinějším, smyslnějším stylu, má charakter kokety, který plně rozvine v závěrečné pasáži se šálkem plným údajně afrodiziakálního nápoje. Robert Anderson umí nejen mluvit, ale skvěle tančí a roli manipulátora zvládá s přesvědčením. Nejen když tahá za pomyslné nitky, na něž jsou uvázáni jeho sourozenci, je i sám sobě loutkou. Se supěním rukou nadzvedává koleno, aniž by se ho dotkl. Zdá se, že nejméně výraznou roli zastává Pavel Mašek, který přitahuje pozornost hlavně tím, že je jediný z interpretů polonahý, jen v saku a slípech. Prostor vyřádit se dostane až v závěru, kdy opojný mok, který uvede jeho tělo do sexuálního transu, vypije do dna.

Tanečnice jsou oděny do barevných šatů, muži mají bleděmodrá semišová saka. Pestrost kostýmů vyniká na holé světlé scéně, kde se jen na zadní stěnu promítají a proměňují v jednoduché grafice (Jiří Votruba) městská panoramata, což je jediná zřejmá souvislost s v programu zmiňovanou Prahou. Dění na scéně však pohlcuje plnou pozornost, energie vložená do této originální scénografie se májí účinkem.

Family Journey je svým způsobem lehce bláznivou podívanou, která ve vás vyvolá místy úsměv na rtech, či dokonce smích. Pobaví, a přitom nabídne náhled na zajímavé aspekty dnešního životního stylu podané kvalitními tanečníky v dobře zpracované choreografii.

Kritiky k představení Collective Loss of Memory

DOT504 prošli očištnou katarzí násilím. Mimořádně děsivou

Jakub Novák, 22.10.2014, magazin.aktualne.cz

Představení **COLLECTIVE LOSS OF MEMORY** choreografů Jozefa Fručka a Lindy Kapetaney kvalitativně přesahuje většinu běžné tuzemské produkce – je intenzivní, chytré a přitom dobře srozumitelné.

Glosa

Začněme otřepaným klišé – DOT504 je mrtvý, ať žije DOT504. Po kolapsu s předchozím projektem Bouchačka, který mnoho lidí nevidělo už čistě proto, že se naštěstí prakticky okamžitě přestal hrát, zažila tato skupina očištnou katarzi. Do nového života vstoupila skutečně fenomenálně – představení **Collective Loss of Memory** choreografů Jozefa Fručka a Lindy Kapetaney (RootLessRoot Company) totiž kvalitativně přesahuje většinu běžné tuzemské produkce – je intenzivní, chytré, a přitom dobře srozumitelné.

Zpracovávané téma je přitom na jednu stranu – alespoň pro společnost zvyklou na každodenní zprávy o stovkách mrtvých a zraněných v desítkách větších či menších a naprosto zbytečných konfliktů – poměrně nezajímavé. Hm, násilí a zabíjení. Ještě něco? Ještě něco, co jsme doposud neviděli nebo nevěděli z vlastní zkušenosti sami?

Hrůza, zlo i humor

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Ano - autorům se velmi dobře podařilo najít způsob, jak toto téma podat divákům, způsob, v němž hrůza a zlo balancuje humor a výtečné pohybové sekvence, kterým nechybí dynamika. Občasné nedostatky týkající se občas nepříliš kreativních pohybových variací dostatečně vyrovnává fakt, že přicházejí ve správný moment a jednoduše sedí - jejich souslednost je ukázková.

Mezinárodní skupina tanečníků (Belgičan Nathan Jardin, finsko-japonský tanečník Joona Kaakinen, Švéd Knut Vikström Precht (SW), Izraelec Tom Weksler a Slovák Dano Raček) vytváří kromě tanečních sekvencí, které místy přecházejí do akrobacie a mísí prvky nového cirkusu, také upřímnou performanci, jež je navzdory své zdánlivé povrchnosti myšlenkově velmi silná a bohatá. A humorná, v neposlední řadě...což vám nakonec přijde docela vhod, i když vás to od nepříjemných pocitů nezachrání.

Pro celé představení, jeho vnímání a koneckonců i pochopení je však naprosto klíčové závěrečné video. Nebudu k němu říkat žádné podrobnosti, protože by byla zbytečná škoda potenciálního diváka připravit o sílu, kterou video ve společnosti pohybu na pódiu drtí diváka a pevnou půdu pod nohama v podobě alespoň částečné iluze o dobru skrytém v lidském charakteru mění v prach.

V některých chvílích jsem si tak třeba říkal - aha, tři sta stop, přepínám, bitva, boj o to, kdo komu šlápne na nohu, kdo komu přinese bolest, dětská verze toho, jak se beztravně oddávat potěšení z násilí na druhých; závěrečnou scénou jsem byl nicméně vyveden z omylu, dala totiž jednotlivým pohybům a výstupům tanečníků naprosto nezaměnitelné a intenzivní sdělení; šlo o bleskovou myšlenkovou rekonstrukci předchozích několika desítek minut.

Některé pohyby (třeba vítězoslavný postoj Dana Račka se zvedáním ruky), které působily možná zpočátku bizarně, tak poté vyvolávaly svou hrůznou bizarností až strach. Skutečně, zpětně byly některé scény mimořádně děsivé, ačkoliv při prvním zhlédnutí byla hrůza v nich skrytá nepovšimnuta. Šlo o velmi efektní obrat mimořádné síly. Ostatně právě tento „zlom“ je jedním z důvodů, proč na toto představení zajít ještě minimálně jednou – zažít si ho zase „jinak“ v celé své syrovosti a intenzitě.

Beznaděj?

Popravdě jsem krátce po představení cítil tak silnou beznaděj, že jakýkoli další program ten den již prakticky nepřicházel v úvahu. A ona tíha v člověku zůstala i další den (dobře, dny). Collective Loss of Memory tak patří k těm představením, z nichž neucítíte neupřímnou radost a pokrytecký smích, ale svou částí ve vás zůstane a přemění se v nesmírně důležitou lekci o tom, že být člověkem není jen dar, ale stejně dobře tak i prokletí. Nikdo neví, co se v něm samém často může skrývat – a právě na to toto představení také poukazuje.

Nakonec se tak má jediná připomínka týká vlastně jen partnera představení – Collective Loss of Memory totiž vzniklo pod záštitou izraelského velvyslanectví, což je vzhledem k událostem posledních měsíců (tedy zejména; násilí – jakkoli je mnohdy alibisticky zaštiťováno pojmem „nutné obrany“ – je tu dlouhodobým problémem). A jakkoli je dnes těžké sehnat potřebné prostředky nebo alespoň podporu pro tvorbu ve všech oblastech kultury, mělo by se ke každému takovému spojení přistupovat s rozmyslem, protože podobný krok dokáže zbytečně rozbít myšlenku nebo poselství, které je v tom či onom daném díle přítomné, jednoduše tím, že ho znedůvěryhodní. Což by v tomto případě byla obrovská škoda...

[http://magazin.aktualne.cz/collective-loss-of-](http://magazin.aktualne.cz/collective-loss-of-memory/r~31d215d859b011e49bec0025900fea04/r~c38b233659ea11e4b6d20025900fea04/)

[memory/r~31d215d859b011e49bec0025900fea04/r~c38b233659ea11e4b6d20025900fea04/](http://magazin.aktualne.cz/collective-loss-of-memory/r~31d215d859b011e49bec0025900fea04/r~c38b233659ea11e4b6d20025900fea04/)

DOT504 Dance Company: *Collective loss of memory*. Režie a choreografie: Jozef Fruček & Linda Kapetanea. Premiéra: 17. a 18. října 2014, Divadlo Ponec, Praha.

Na Václavským Václaváku (No. 7)

Veronika Boušová, 20.10.2014, *Divadelní noviny*

Premiéra inscenace Collective Loss of Memory bezpochyby aspiruje na pomyslný titul Největší událost festivalu 4+4 dny v pohybu. Ke spolupráci s DOT504 se vrátila dvojice choreografů Jozef Fruček a Linda Kapetanea.

Souboj o teritorium nebo o postavení ve smečce je fascinující podívaná. Urostlá těla, hra svalů, geneticky zakódované rituály, poměřování fyzické výbavy, neústupnost v očích a také zbabělost, úslušnost, faleš, pach strachu. Díváte se a nedokážete se odtrhnout – ani navzdory faktu, že v duchu nemilosrdného zákona přírody půjde o život. Kdo bude Alfa a kdo Omega? Ocitáte se v nepochopitelném transu a možná neodvrátíte zrak ani poté, co se tělo poraženého začne zmítat ve smrtelných křečích. Krása krutosti a krutost krásy. Tygr, jelen, vlk, puma... a na konci řetězce homo samec a nesmyslný likvidační útok na nevinného člověka, natočený na video. Ospravedlňuje nás estetika násilí k bezdůvodné agresi?

Anotace označuje Collective Loss of Memory za studii provokace, která se netýká zjevného, ale zkoumá jemné aspekty vývoje lidského chování a také to, jakými evolučními tlaky lidstvo prošlo a prochází v současném bezprecedentním způsobu života... Z antropologického hlediska porovnává inscenace rozdíly fyzické,

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

osobnostní, náboženské, sociální, kulturní a etnologické. Mezinárodní obsazení svedlo dohromady pět famózních tanečníků, kteří volně zastupují rozdílná etnika a základní rasové typy. Výjimečnost choreografie tkví ve vyváženosti mezi pohybovou elegancí a zemitostí. Na hlas a výmluvnost, nejmocnější zbraně dnešních pánů tvorstva, se zaměřují slovní souboje a zápasy o mikrofon. Zdá se, že tanečníci snad ani nemají kosti. Ladné gepardí pohyby, prováděné v dokonalé kolektivní souhře, nabízejí estetický zážitek par excellence a na pozadí holých tmavých stěn se rýsuje každý sebemenší detail. (Nad)samčí agresivní energie je ukotvena v tanečních prvcích, které jsou převzaty z asijských bojových umění a řecko-římského zápasu. Náznaky úderů, úchopů, podmetů, podrazů a kopů dodržují potřebnou razanci, rychlost i onu výše zmíněnou eleganci a zastaví se vždy těsně před tělem protivníka. Nasazené tempo bere dech. Vrcholný moment této interakce představuje „novocirkusové“ artistické číslo. Výskok do výšky a hladký průlet obručí, vytvořenou z rukou Daniela Račeka, čtyři performeré několikrát za sebou opakují – s rozběhem, bez trampolíny, jediného zaváhání a rušivého doteku, přitom tady jde skutečně o milimetry. Další impozantní výstup přináší smrtelný tanec anonymního agresora s anonymní obětí, kdy si oba po celou dobu vzájemně zakrývají obličej jednou rukou.

Charakter scén určuje originální hudba Vassilise Mantzoukise. Monotónní vibrace v úvodu se podobá zvukům vesmíru a doprovází ji opakovaná variace na slova *be a man, many men*. Elektronickou psychedelií střídá temná fuga, rituální bubnování, náznaky folklóru či pijácký rock. První zápas tělo na tělo se odehrává mezi plavým dlouhovlasým severanem Tomem a kudrnatým tmavovlasým jižanem Nathanem. Germáni a Římané, Ježíš a Jidáš, křesťanství a židovství – nerozhodné bitvy, smíření a družba, a pak provokace, Jidášova pěst na solaru ukřižovaného, házení čokoládových vajíček po divácích, nové potyčky. Když se dva perou, stává se leaderem třetí, žoviální a samolibý asijský Joona. Buddhistický nadhled a mírumilovná panda na jeho triku skrývají agresora, posměváčka a provokatéra, posedlého naddimenzovaným penisem. Mimochodem, obrázek svého zvířecího ducha nosí na prsou všichni. Joona označuje falus za umělecký artefakt, symbol božství a potence, který západní civilizace vyměnila za mobil a čisté ponožky, z nichž je ostatně tato rekvizita vyrobena. Méně výrazný Daniel zřejmě zastupuje Slované, pohanství, podlézavou smířlivost a družnost. Z poněkud záhadného, hubeného a nervózního Knuta brzy vycítíme vnitřní nejistotu a s ní spojenou submisivitu, vyvolávající v ostatních touhu po krvi.

Na rozdíl od mnoha jiných alternativních projektů s nejednoznačnou interpretací nevybočuje volnější výklad *Collective Loss of Memory* z jistých hranic a končí zcela konkrétním, aktuálním obrazem. V Ponci vznikl umělecký skvost, znepokojivé, provokativní dílo.

DOT504 se strhujícím způsobem vyrovnává se ztrátou paměti

Jana Šajtarová 16.11.2014, *generace21.cz - Divadlo, Kultura*

Jak správně dramaticky vystavět divadelní kus by se na *Collective Loss of Memory* mohla chodit učit většina tuzemské produkce.

DOT504, profesionální taneční společnost Lenky Ottové, v rámci festivalu 4+4 dny v pohybu uvedla nový projekt s názvem *Collective Loss of Memory*. Inscenace tentokrát veskrze mezinárodní je dílem choreografů Jozefa Fručeka a Řekyně Lindy Kapetaney, kteří dohromady tvoří platformu *RootLessRoot Company*.

Skutečně ne náhodou má představení anglický název. Ten už dopředu divákům vzkazuje, že bez základů angličtiny zůstanou v babylonském zmatení jazyků. Ačkoliv je *Collective Loss of Memory* projektem tanečním, pracuje i s činoherními prvky a mluvené sdělení je k uchopení inscenace klíčové. Pětice tanečníků se postupně představí, jsou jimi Nathan Jardin z Belgie, Joona Kaakinen z Finska, Knut Vikström Precht ze Švédska, Slovák Dano Raček a Tom Weksler z Izraele. Inscenaci pak dále vedou jako zábavní show.

Proč, to se divák dozví až na úplném konci – stejně jako pointu celé hry. Do té doby se zatajeným dechem sleduje akrobatické kousky účinkujících a může pouze hledat a odhadovat možné výklady díla. Divadelní poéma na věčné téma násilí. Násilí agresora na oběti, člověka na člověku, násilí pro násilí.

Collective Loss of Memory, v překladu Kolektivní ztráta paměti, pak může upomínat na ztrátu lidskosti ve společnosti. S rostoucím počtem lidí člověk přestává být jednotlivcem a stává se příslušníkem davu, který se chová víceméně pudově. A protože agrese je záležitost pudová, dokážou pak lidé ublížit mnohem více, jsou schopni věcí, jakých by sami schopni nebyli.

Tanečníci předvádějí strhující výkon. Střídají se pomalé scénické pasáže s exponovanou akrobacií, nezapře se ani inspirace cirkusem. Tanečníci přitom na sebe navzájem reagují, ať už pohybem či výrazem tváře, literární linka z představení nevymizí, nesledujeme pouhý tanec. Silné symboly, jako je poloha ukřižovaného Ježíše, mají svůj smysl a nepropadají se do propasti kliše. Video na konci pak ukáže promyšlenost choreografie, která používá a parafrázuje prvky z projekce. Například podivná póza se zvednutou paží Dana Račka, která nejednomu divákovi musí vrtat hlavou, zpětně nabude svůj smysl.

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Sugestivní scénická hudba Vassilise Mantzoukise a tanečníky pronášený text, který v některých chvílích s hudbou splývá v jeden celek, doplňují strhující zážitek. Collective Loss of Memory totiž strhujícím a výjimečným zážitkem je.

Výjimečný výkon pak podal zejména (i když rozhodně ne pouze) Nathan Jardin. Přebírá postupně ústřední roli a se svou vysokou štíhlou postavou dokáže vyjádřit chatrnost lidské morálky a křečovitou bolest. Záchvěvy a třes jeho těla plazícího se po zemi zůstanou na sítnici oka ještě dlouhou dobu poté společně s mražením na zádech.

Co představení vytknout? Snad jen kostýmy, které v duchu moderního tance rezignují na uniformitu, ale nepřinášejí nic navíc. Působí to, jako by tanečníci přišli rovnou ze zkoušky ve funkčním prádle. Lepší volbou by byly spíše kostýmy zdůrazňující každodennost a evokující všední oblečení.

DOT504 s incencací Collective Loss of Memory dokázali zpracovat náročné a silné téma bez přehnaného patosu. Vytvořili projekt, který nutně musí vzbudit pohnutí mysli, aniž by se zaprodali tlačení na city. Svou pečlivě vybroušenou choreografií i celou scénou dopřávají obecnstvu podnět k přemýšlení. A to je koneckonců jeden z nejdůležitějších aspektů umění.

Chcete-li představení navštívit, první repríza se odehraje 21. listopadu v Divadle Ponoc. Collective Loss of Memory určitě není projektem, který by se hrál denně, naopak velmi nepravidelně.

Tělo zuřivě toužící (Dvě studie provokace)

Nina Vangeli, Divadelní noviny

... „Tvorba tohoto choreografického tandemu má velkou vnitřní logiku. Základem jejich slovníku je zápasivý pohyb; ten má mnoho podob a proměn. Ovlivnil je jistě i agresivní styl přepadových komand, pěstovaný u Wima Vandekeybuse, který Fručkovy přirozené sklony rozvinul a podpořil. Možná už zde našel svou hlubinnou zuřivost. Našel zde i svého přirozeného partnera – Lindu Kapetaneu z rodu Antigon. Odolná tanečnice mramorové krásy stoicky čelí Fručkově zuřivosti. Není zuřivá, ale neochvějná, když odráží mužskou ruku ... V Collective Loss of Memory (Kolektivní ztrátě paměti) se zkoumá násilí, a muž jako jeho zdroj. Zkoumají se pánské hry, jejich neodbytná soutěživost, nafukující se ega při těchto hrách, šlapání na pedály adrenalinu. Představení vpadá in medias res do rvačky dvou tanečníků na podlaze. Obsazení nového představení je mezinárodní a čistě pánské. Pět tanečníků, typově nesourodých, přestavuje jakýsi vzorek obecného mladého muže. Tentokrát se na nás toto téma nesnese jako krahujec - jako u předešlého představení, nýbrž se vplíží na scénu jako had. Začne zcela nevinně, prakticky hravě, násilí vzniká jako prodloužení infantilního stavu duše, a celou svou smrtelnou kapacitu vybalí nečekaně až v naprostém závěru, kdy se všechny předešlé pánské „hry“ secvaknou a osvětlí krátkým dokumentem, promítaným na bílý horizont prázdné scény.

Milosrdné rozmlnění dokumentárního obrazu nás částečně izoluje od toho, abychom se přímo pozvraceli; vidíme scénu brutálního a velmi konkrétního násilí, která nemůže skončit jinak než smrtí oběti. A teprve tímto závěrem se také ozřejmí titul kusu. Jde o netečnost lidí na ulici za bílého dne, těch, kteří jsou na dohled, ale v bezpečné vzdálenosti od gangu a jeho brutálního napadení jedince, sraženého na zem, a mezi nimi je tu dokonce netečný muž, který vyšel právě ze dveří budovy, a ocitl se tak v těsné blízkosti ležící oběti. I skrz mlhu obrazu vidíme jeho jedinou snahu: ztratit se. Skupina mladých tanečníků poté na scéně vytvoří živou choreografickou reprodukci incidentu, která možná znamená definitivní nákazu zlem. (Zapomněla jsem dodat, že se i dost nasmějete.)“

DOT504 na SZIGET FESTIVALU |

Budapešť, 15. srpna 2015

Napsal: Tamás Jászay pro RevizorOnline.com

(...) Vypytávání se nevyhne ani živé obecnost. Musíme odpovědět mimo jiné na to, zdali je zloba dobrá a potřebná věc a proč nebo nač se zlobíme. Nevědomost a krutost; to jsou snad dvě nejčastější odpovědi v obou představeních, která jsem viděl. A v obou kategoriích podáváme skutečně úctyhodný výkon. Definitivně mě o tom přesvědčuje nesmírně chytré, strhující a sklíčovající představení českého DOT504, Collective Loss of Memory. Inscenace souboru, který sám sebe definuje jako první fyzický taneční divadelní soubor v Česku, měla premiéru loni na podzim a připomíná mezinárodní summit: Koncepti Slováka Jozefa Fručka a Řekyně Lindy Kapetaney prezentuje belgický, finský, švédský, slovenský a izraelský tanečník.

Pět rozdílných mužských typů v naprosto prázdném prostoru vypráví krátký příběh, ale jak! Ať si lámu hlavu, jak lámu, nenapadá mě z dřívějšíka žádné (taneční) představení, při kterém jsem až v posledních sto dvaceti vteřinách pochopil, o čem vlastně byla celá předchozí hodina. Tím samozřejmě vůbec nechci říci, že tak dlouho

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

by se divák bezradně drbal ve vlasech; představení hovoří čistě, ostře, energicky, ale zároveň i tajuplně, protože tak činí v obrazech, které do poslední chvíle neodhalí styčné body, jimiž jsou navzájem spojeny.

Okruh témat navozených na scéně a po chvíli zdánlivě opuštěných se dá zřetelně stanovit: ponejvíce se dozvídáme žertovné, groteskní, vulgární a smyslné detaily o pojmu mužství, o jeho mezích a reprezentačních možnostech. V úvodním obraze dva muži zápasí, tělo proti tělu, a tři se na ně nehybně dívají. Promlouvají o podřízenosti a nadřazenosti svalů napřenesých navzájem proti sobě, o vážně brané hře, o sportu nechávajícím se prostoupit sexualitou. Jeden z chlapíků přistoupí k mikrofonu a anglicky dlouze opakuje: „Muž. Buď muž. Mužný. Mužně. Buď muž.“ Tanečník jde ke svému dlouhovlasému kolegovi sedícímu na židli, pečlivě mu umyje ruce a nohy, potom mu také navlhčí vlasy, jako by byl u holiče. Z kolegových kalhot vykoukne hezky velký umělý pyj a začne dlouhý monolog o mužnosti, která člověku získává autoritu. Pět mužů si sedá vedle sebe a dokola si podávají mikrofon, lépe řečeno rvou ho jeden druhému z ruky, a jak se publiku krátce představují, slyšíme, který z nich je nejvyšší, který nejměkčí, kdo má nejhezčí vlasy, kdo má největšího... - a tak dále. Narcistictí samci spolu neustále soupeří, nevraží na sebe, poměřují se navzájem a svému okolí, nám, o sobě sugerují obraz, který je bezcenný a lživý.

Ten večer je samý klam a mam: Nevěřme usmívajícím se tvářím, sedí tu proti nám půvabní vrazi. Punčochy s květinovým vzorem a vypracované břišní svaly se navzájem nevylučují, nanejvýš spolu působí trochu nezvykle, a zabití člověka předvedené se širokým úsměvem je už podívaná přímo nepohodlná. Následuje série ironických a satirických výjevů, halasná zábava a diskrétní dotyky, rány a natřásání, kopance a svíjení, rvačka přecházející v tanec nebo třeba z pranice vznikající cirkusová artistická čísla. Jak plyne čas, v divákově hlavě se čím dál tím neodbytněji ozývá otázka: v pořádku, chápu, ale jaký to všechno má účel?

Ve výborně konstruované inscenaci se solidní strukturou se dá po určitém čase identifikovat nejen tematický vzor, ale i gesta, zvuky a nedořečené věty začnou pomalu vyprávět určitý příběh. Pět tanečníků neustále vytváří dvojice, avšak jeden vždycky zůstane mimo: Každý se může stát obětí nebo pachatelem. Případně pozorovatelem; tím, kdo se jen dívá, ale do ničeho se neplete. Před katartickým závěrem tanečníci, odstrkávající se navzájem od mikrofonu, vypovídají o něčem, co se nedá vypovědět. Stalo se to 1. června 2008, asi tak v půl šesté odpoledne. Možná jsme na stanici metra, ale možná někde úplně jinde. Dějištěm je velký, ozářený prázdný prostor, ba ne, spíš malá, těsná, temná komůrka – a tak dále až do nekonečna, věty se rozmarňe vinou sem a tam a místo odpovědí na otázky jak a proč diváka plynule udržují v nejistotě. Nakonec na nás z jeviště upře smutný zrak vysoký mladík, připomínající téměř až Krista, a několikrát nás důrazně žádá, abychom si zapamatovali jeho tvář. Tomu, co se děje potom, bychom snad ani neuvěřili, kdybychom to neviděli na vlastní oči. Ačkoli přesně tak to je: není krutějšího zvířete nad člověka.

Gender Bender Festival – Bologna

Maurizio Cecconi

Nejsem žádný expert ani fanoušek tanečního umění, takže to, co zde píš, není recenzí na baletní představení.

Přesto však cítím nutkání napsat něco o představení dávaném na závěr 13. Mezinárodního festivalu Gender Bender.

Pět tanečníků pěti různých národností uvedlo na scéně jásavé, ironické, i poněkud tajemné choreografické představení, jež až na samém konci – který je ohromující – odhaluje vlastní téma svého vyprávění: násilnické sklony mužů.

Jedná se o epizodu z černé kroniky - příběh se udál v Sao Paulo, v Brazílii, a na něm je vystavěno celé probírání kořenů násilí, je zde propírána naše mužská podstata, tedy identita muže charakterizovaná jeho dominantními choutkami.

Nejde tu jen o náhodný případ násilí, jež je vlastní mužské přirozenosti – a já dodávám heterosexuální. Jde o ambiciózní úvahu, která nás přivádí bez dalších průtahů až k samým kořenům patriarchátu a dnešní naší doby.

Choreografové Jozef Fruček a Linda Kapetanea vytvořili zasvěcené divadlo s výběrem tanečníků, kteří kromě toho, že jsou profesionálně výborní, projevují především svou smyslnost. Je to vzrušující prvek, který se snaží naznačit, že násilí nelze jen povrchně odmítnout. Vždyť všichni do jisté míry pociťujeme určitou rozkoš z násilí.

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Vzrušení, které se zmocňuje diváka, však zde nekončí. Příběh z černé kroniky, o který se jedná, je zaměřen na vypuknutí rvačky, kdy je obětí bezbranný člověk, ležící na zemi a už mrtvý, a na přítomnost náhodných diváků, kteří nehnou prstem, aby zasáhli. Při představení hraje roli "pasivních diváků" publikum, kterému se vlastně klade nevyslovená otázka, mravní imperativ, na který nelze neodpovědět a který mě vede k tomu, abych napsal: "Proč něco neuděláš?"

Otázka násilí a, jak je vidět, kritika jako divadelní cíl, zaměřená na formy divadelního představení, které je sdíleno herci/tanečníky, jež jednájí a mlčícím publikem, které nehnutě přihlíží. Choreografové Jozef Fruček a Linda Kapetanea se dle mého názoru snaží naznačit, že představení uvádí na scénu nás všechny, bez výjimky. Nelze tu nikoho vyloučit. Je to spolupachatelství.

Úžasné.

Díky Festivalu za tuto perlu, kterou bych jinak nemohl nikdy objevit, díky centru Cassero LGBT, bez něhož by se festival nekonal, díky divadlu Teatro di Vita, které mu poskytlo prostory, díky kolektivu, který dřel jako málokdo, se zaujetím a s neoddiskutovatelnou profesionalitou.

Aerowaves Springback Pilsen

Květen 2016

How to clap... How to clap when a work ends and you don't want to celebrate? A slow hidden build of violence, a nagging sensation of unease: this is what Collective Loss of Memory throw at you. Virile, cocky, assured men demand the stage. Gravity is no barrier, the air is not distant and unworkable: their bodies assault the space and angrily, seductively, slowly, frantically imprint the air with their leonine pathways. There is no boundary uncrossed. To touch is to wrestle, to play is to bully, to laugh is to mock. And suddenly, we are beyond the theatre; we are put in the lens of a CCTV camera. We witness. We recoil. A body, now pulp, and a blurry figure, gaze averted. Should we have laughed? Should we have enjoyed the ride? Should we now... clap?

Róisín O'Brien @roisintobrien

Furious desires of the body

We are in a war, and every war is war against women and children. RootLessRoot Comp. researches violence and Man as its source, through the language of contemporary dance intertwined with martial arts. Five young unbridled masculine dancers are in control of the Obersturmbannführer Penis. The performance jumps on us like a beast of prey wrestling on the floor and then slithering like a snake. It unveils the games of men, their obsessive competitiveness, blown up egos, their stamping on the pedals of adrenaline and their subliminal homosexuality. Furious desires of the body of Everyman are unchained. And yet the culmination still lies in ambush; it will stampede us like a herd of bulls. Only the merciful filter of the film screen prevents us from vomiting. My reading of the choreographers' message is: Violence is a prolongation of a childish state of mind. And it is extremely contagious.

Nina Vangeli

Five male dancers are questioning who is a man and what is mannerly. The answer can be tricky. Most of the piece they seem like bunch of street kids, joking around, bursting with raw energy and intensive physicality, enjoying a bit rough games and sharing their ironic stance to the world, also in words. Sharp dancing language of urban fighters is aestheticized in poetic manner with fluid, smooth and even soft bodily communication. It's a perfect lesson of group dynamics and captivating urban play of five distinctive characters. Almost till the end when this youngsters in kind of vague dramaturgical line – transition is made mostly in single scene of poetical brawl with hands on face of the defeated – abrupt into harsh violent game, sketching the awakening of potential aggressive impulse into "as if" unavoidable act. Denying the Other is offered in the perspective of victim. Shaking torso says enough and shocking video just adds too much. Overall impression: mixed feelings.

Nika Arhar

Behind the Arras

<http://www.behindthearras.com/Reviewspr/reviewsPRapr-jul2016/be-festival-review%20BR06-16.html>

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

BE Festival Birmingham 2016

The evening was contrasted by DOT504, from the Czech Republic. Whilst TiDA looked at the views on women within society, *Collective Loss of Memory* aimed to explore what it meant to be masculine and the concepts around 'manliness'.

It was a hard-hitting piece, especially at the end of their performance. The audience were in fact warned about the use of violence within the piece before it started and there was very good reason for it. As the company presented their findings and exploration into manhood and identity, DOT504 asked the question do we need to be part of a group to feel superior and what happens to those who are already part of a minority group.

The piece is fast paced and physically inspiring. The company is made up of five men who have created their own characters within the piece. We start by seeing two men fighting and grappling each other in high physical embraces. After this happens, they explain who they are and their role within the group. There is a distinct hierarchy and each man is fighting to be on top. They work together as they know that they are stronger as a group, however they still try to maintain their own individual identity.

DOT504 are excellent all-round performers. The on-stage performance is a mix between Capoeira and Parkour, giving the audience a treat for the eyes with acrobatic sequences and highly physical dances. They are also beautiful storytellers. In some moments of the piece we see choral speeches taking place in which we understand their motif behind their hard-hitting story.

At first, they try to become the audience's friend, with charming personas and funny lines. Their excellent display of dance is something to admire, however, their story is indeed very serious. DOT504 have an excellent way of telling us that no matter how friendly or open they seem, there is still a danger to fighting for manhood and the pressures to be a typical man.

The poignant ending was a reflection of this in when, as the piece ended, the audience were so shocked at what was just witnessed that there was a moment of silence for at least a minute before applause. The respect for the company's handling of the sensitive content was extremely raw, and the mood was felt even when the audience was leaving the auditorium. The BE festival runs to 25-06-16.

Elizabeth Halpin

21-06-16

BE Festival Blog

BE Festival 21. – 25. června 2016, Birmingham

From a show about restrictive femininity to another on the dangers of hyper masculinity, fluid shifts between humor and suffering seem to be the order of the evening. In *Collective Loss of Memory*, Czech company DOT504 blur the boundaries between the violent, the comic and the erotic, demonstrating the frightening fragility of such distinctions in our cultural conceptions of "manliness".

The show starts with two men wrestling on the ground while a third looks on serenely until, as in *Piccole Donne*, the tone is suddenly undercut with a surprise admission, "This part of the show is very physical and intellectual, but now..." Now we see the performers introduce themselves with all the sophistication of ten-year-old schoolboys. They show off, mock and hit each other, obsess over sex and mess around with a penis-shaped sock prop. In this context, it seems fairly harmless and we laugh, but it's a fine line between teasing and bullying, happy slaps and real violence, and sexual aggression in theory and in practice, the implications of which the show goes on to explore. In laughing off this early misbehavior, are we in some way complicit in what it might later lead to?

Slapstick, dialogue and direct audience interaction are woven between stunning dance sections. There's a breathtaking precision and control to the performers' movements – a simultaneous strength and lightness as they jump through hoops created by each other's arms and catch each other in mid-air, instantly still. It's all fun and games, perhaps, but also highlights their immense physical power. During a later sequence, one of the men recites a chilling description of what happens to the brain and body during an act of extreme violence or murder: the sense of inner oneness, the loss of ego and control, the idea that nothing makes one feel more alive than holding death in one's hands.

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

Finally, the performers line up in front of a microphone, taking it in turns to paint a picture of a frantic scene, telling a sort of story, line by line. Told in an abstracted way, it's difficult to get a handle on – funny, even. That is, until we get to see the shocking footage they've been describing.

Urgent, devastating theatre that tackles dangerous social constructions of gender head-on.

Kritiky k premiéře projektu You are not the one who shall live long

Smrt stojí ve tmě

Nina Vangeli, Divadelní Noviny 21/2016, s. 7

*Jedna z optimálních cest, jak nastartovat vnitřní aktivitu, je pochopit, že můžete v kterémkoli okamžiku zemřít, je citát Georgije Gurdžijeva, vysoce zajímavého tanečního mystika počátku 20. století. Tanec a motiv smrti k sobě odjakživa inklinují; tanec má vůbec emocionálně blízko jak k prožitku smrtelnosti, tak i prožitku nesmrtelnosti. Jozef Fruček z řecko-slovenské choreografické dvojice RootLessRoot tento fakt pochopil a prožil, a ve spolupráci s Lindou Kapetaneou vytvořili pro taneční skupinu DOT504 inscenaci s povzbudivým názvem **You Are Not the One Who Shall Live Long** (Ty teda nebudeš žít moc dlouho).*

Fruček nehodlal ponechat na fantazii diváka, o co se s ním chce podělit. Vytvořil texty, které zazní (v angličtině) v průběhu představení. První monolog svěřil Pavlu Maškovi, dlouholetému členu souboru Ultima Vez Wima Vandekeybuse. Stojí u mikrofonu, vysoký, usebraný, hubený, přepadlý. V tmavém formálním obleku přednáší vážně a velmi uvěřitelně Fručkovy myšlenky kroužící kolem smrti. Je to scéna fascinující ve své nehybnosti; je v ní cosi Dostojevského, jako by ta postava stála v noci pod lampou někde v Petěrburgu a rozmyšlela o sebevraždě. A už se k ní také schyluje; respektive tanečník se schyluje – pomalu a dlouze se nachyluje na bok, divně, proti zákonům přitažlivosti, schází se snad takto ze světa? Ano, nepochybně, mladý muž se nachylí, až pomalu, ale jako magnet přilne obličejem k zemi.

Další obraz, který vystoupil ze tmy, byl také z literatury; komiksové. Neohrabaný robot zanechá za sebou otázku k rozluštění, jak to mají ve zvyku snové obrazy. Tvůrci toto snové vynořování imitují, a tak vyklouznou ze závazku jednoznačného smyslu choreografické výpovědi; poukazují jak na imanenci tanečního aktu, tak na to, že umělec je médium pro vzky z neznáma.

RootlessRoot si dávají záležet na exkvizitním obsazení tanečnicků. Vedle Pavla Maška tu figurují belgický tanečník Nathan Jardin a Švéd Knut Vikström Precht, známí nám z předchozí úspěšné taneční inscenace stejné tvůrčí dvojice Collective Loss of Memory. Ovšem hvězdou představení je korejská tanečnice Hyaejin Lee, kterou jsme už mohli vidět v epizodní roli v předešlé inscenaci RootLessRoot – v Europiu.

Působí již svým asijským typem, který nás Evropany oslovuje až magicky, jako maska. Především je to tanečnice bez jakýchkoli výrazových předsudků; vrhá se do nejbizarnějších pohybů těla, nejbizarnější mimiky, pouští na špacír nejpodivnější nápady svého těla a myslí, je jako posedlá, jako samuraj, je jako z plastelíny, je jako metamorfozující hmyz. Je to, po čem toužil Edward Gordon Craig a co jsme dosud pokládali za nesplnitelnou utopii – Hyaejin Lee je Craigova „ideální nadloutka“!

Kdesi v prvních úvahách tvůrců nad touto postavou byla – jak se Jozef Fruček svěřil novinářům – Innana, sumerský předobraz ústředních ženských božstev Východu. Jako všechna archaická božstva byla ztělesněním protikladů. Také tanečnice Hyaejin Lee je ztělesněním protikladů, které jí nadouvají a kroutí tvář, které činí její tělo jednou ostrým sekáčkem, jindy nafukovacím balonem. Vskutku, vyzařuje z ní až cosi nadlidského, numinózního a prastarého. Je to příroda ve svých strašlivých protikladech.

Muži kolem ní zneuctují její doširoka rozevřená, elastická, přizpůsobivá ústa. Němý výkřik bolesti, neslyšný hlas, tlumočí za ni jeden z mužů. Jiný muž jí cpe do úst bílou papírovou buničinu, její ústa pak vypadají jako upíří. Papír si nacpou do pusy všichni, co z toho vyplývá??? – Vyplýnula z toho další vychytaná taneční variace.

Styl RootLessRoot klade na tanečníky velké nároky a dovoluje jim se virtuózně předvést. Tato virtuozita ovšem také přináší spoustu rozhojňujících tvarových objevů čili emocionálních významů. V tomto systému pohybů, působí tanečníci zcela přirozeně, jsou v souladu s přirozenými instinkty a spontánními reakcemi pohotového a odhodlaného těla.

Kompoziční strategie tohoto díla je jednoduchá a účinná. Choreografové vytvářejí silné individuální výpovědi ve spolupráci s tanečníky, sóla a dua, která k sobě bez obalu přirážejí, ať si sama dělají navzájem ozvěnu. Velkou

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

pomocí je jim nízká světelná hladina. Husté šero, které na jevišti vládlo, vydražovalo i znejišťovalo cokoli, co se v něm na jevišti objevilo. Tato choreografická kompozice by se mohla jmenovat: „to, co vystupuje ze tmy“. Jak se máte o preludy ze tmy kriticky otřít? Tvůrci tak beztestně házejí divákům návnadu na udici (sežrali jsme to i s navijákem).

You are not the one who shall live long

Zuzana Smugalová, <https://blogotanci.blogspot.com/>, prosinec 2016

Jen o den dřív, než začala série „ultimáckých“ představení v Arše, se konala premiéra nové inscenace v produkci souboru DOT504. Tvůrčí tým *RootlessRoot Company* (tandem *Jozef Fruček* a *Linda Kapetanea*) patří mezi téměř kmenové autory skupiny. Od jejich první spolupráce se těleso začalo profilovat jako fyzické taneční divadlo nezastírající vliv choreografického stylu *Wima Vandekeybuse*, v jehož souboru oba tanečníci působili.

V průběhu let jejich práce prošla vývojem, díky kterému dokázali nalézt inscenační i pohybovou osobitost, která je přes stín vlámského guru přenesla. Přesvědčilo o tom jejich poslední samostatné dílo *Europium* uvedené v rámci zahájení letošního Tance Praha 2016 stejně jako aktuální premiéra 23. listopadu vytvořená pro DOT 504 *You Are Not the One Who Shall Live Long*. Oba tituly se zařadily do repertoáru divadelního prostoru *Jatka78*.

Tím nejzásadnějším znakem tvorby *RootlessRoot Company* je formálně kvalitní práce po stránce choreografického řemesla s provokujícím obsahem oscilujícím mezi deviací a anarchismem.

Přiznejme si otevřeně, donedávna platilo (a mnohá odborná či laická veřejnost to tak vnímá stále), že pokud jdete na RootlessRoot Company, je to pracovní, nebo se vám nechce koukat doma večer na telku. Nebo to vždy byl opravdu váš šálek kávy? V tom případě si ji po červnovém Europiu dám s vámi. Dá se totiž konstatovat, že v Europiu se podařilo tvůrcům překročit vlastní stín a nalézt skutečnou vyváženost mezi hodnotou závažnosti sdělení a prostředky, kterými jej sdělují. Stále je to sice přehlídka absurdity paradoxů, ovšem už vystavěná do skutečné show bez perverzity, která drží diváky v napětí od začátku až do chvíle, než skutečně fyzicky opustí divadelní sál. Co se v Europiu snaží autoři sdělit? Že se umělec cítí omezován... penězi? Nebo těmi, kdo o nich rozhodují? Diváky? Nebo fungováním západní civilizace vůbec?

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

přehled finančního majetku získaného v roce 2017

- z dotací a grantů z veřejných finančních prostředků
- z darů a jiných příspěvků
- z vlastní činnosti v oblasti kultury a umění
- z podnikání mimo oblast kultury a umění (popř. z vedlejší či doplňkové činnosti)

Příjmy

Magistrát - činnost		400 000 Kč
MKČR - zahr - FRINGE		350 000 Kč
MKČR - zahr - Palermo		60 000 Kč
MKČR - zahr - Jeruzalém		150 000 Kč
Magistrát - Prague in Mind		250 000 Kč
Nadace život umělce - Prague in Mind		15 000 Kč
Nadace život umělce - Najdete ostatní		15 000 Kč
Nadace život umělce - Proč se jezdcí		15 000 Kč
Embassy of Belgium		10 651 Kč
Porybná Tereza - Česká centra	FRINGE	94 515 Kč
Česká centra	Jeruzalém	30 000 Kč
DANCE PERFECT s.r.o.		367 367 Kč
DOT 504 classes		65 196 Kč
vlastní finanční vklad žadatele (výnosy z projektu)		562 319 Kč
CELKEM		2 385 049 Kč

roční účetní závěrka a zhodnocení základních údajů 2017

- výrok auditora k roční účetní závěrce, pokud byla auditorem ověřována

Účetní závěrka byla sestavena v souladu s vyhl. č. 504/2002 Sb. Občanské sdružení DOT 504 je rozpočtovou organizací a hospodaří s vyrovnaným rozpočtem. Účetní závěrka za rok 2017 nebyla auditována.

Přehled činnosti souboru DOT504 v kalendářním roce 2017

(pro účely Magistrátu hlavního města Prahy)

položkový přehled příjmů a výdajů v roce 2017

Výdaje

Náklady realizaci představení		
honoráře výkonným umělcům		629 716 Kč
produkce		291 600 Kč
technici, lektoři, kostymér, repetice		459 205 Kč
Provozní náklady celkem		
nájem kancelářských prostor		
výkony spojů		4 297 Kč
náklady na propagaci		
pronájem prostor – zkušebna, divadlo		198 153 Kč
doprava		224 504 Kč
ubytování		245 135 Kč
diety		269 418 Kč
ostatní - kostýmy, rekvizity, ostatní		63 021 Kč
Náklady CELKEM:		2 385 049 Kč

Příjmy

Magistrát - činnost		400 000 Kč
MKČR - zahr - FRINGE		350 000 Kč
MKČR - zahr - Palermo		60 000 Kč
MKČR - zahr - Jeruzalém		150 000 Kč
Magistrát - Prague in Mind		250 000 Kč
Nadace život umělce - Prague in Mind		15 000 Kč
Nadace život umělce - Najdete ostatní		15 000 Kč
Nadace život umělce - Proč se jezdcí		15 000 Kč
Embassy of Belgium		10 651 Kč
Porybná Tereza - Česká centra	FRINGE	94 515 Kč
Česká centra	Jeruzalém	30 000 Kč
DANCE PERFECT s.r.o.		367 367 Kč
DOT 504 classes		65 196 Kč
vlastní finanční vklad žadatele (výnosy z projektu)		562 319 Kč
CELKEM		2 385 049 Kč